

Fugida endavant

La darrera visita de Blur al nostre país va ratificar unes quantes coses: que són una banda irregular en directe, que saben que havien de canviar de rumb, que s'alegren de la victòria laborista i que la seua actitud superbiosa continua impertorbable.

La seua és una trajectòria curiosa. Sorgits el 1991, quan encara cuejava la febre ballable de Manchester, van debutar amb *Leisure*, un LP que recollia, des de Londres, les millors ensenyances del moviment *dance* que va tornar la preeminència pop a les illes britàniques durant uns anys. El disc contenia magnífiques cançons, però no passava de ser un producte mimètic que la banda es va encarregar de fer oblidar amb el seu segon treball, *Modern life is rubbish* (1993). Elogiat sense reserves per Paul Weller, el disc iniciava una trilogia dedicada a glossar, amb una ironia i sarcasme dignes dels Kinks com a armes principals, l'estat de coses en un país decadent i sense expectatives per a la gent jove com era el Regne Unit. Les seues evidents connexions *mods* (actitud, so, lletres) es concretaren encara més a *Parklife* (1994), on va participar Phil Daniels (protagonista de *Quadrophenia*). L'àlbum va constituir la seua consagració definitiva i la seua conversió en grup de masses, i alhora bastia el segon graó de l'esmentada trilogia, tancada el 1995 amb *The great escape*, un disc auto-complaent, redundant i sobrecarregat dels clixés que els havien fet famosos. L'èxit d'aquest disc va ser inqüestionable, però Damon Albarn (veu), Graham Coxon (guitarra), Alex James (baix) i Dave Rowntree (bateria) van optar per tancar la seua etapa centrada al pop anglès i ataüllar nous territoris. El rock alternatiu americà era un objectiu abellidor, que els podia permetre l'assalt als Estats Units a més a més de resoldre la cruïlla en què es trobaven, que només podien superar amb una fugida endavant, concretada, finalment, en el seu cinquè LP, titulat genèricament *Blur* (un nou començament?). Fa uns dies actuaren a Barcelona i a València, i encara que en els seus concerts continuen sense convèncer, ells pareixen disposats a continuar despistats els seus seguidors afrontant nous riscos a cada nova gravació. Llàstima que no hagen assumit també l'actitud franca i oberta que mantenen els ameri-

cans amb el pop i s'encaboten a mostrar una actitud indolent, altiva i superbiosa tan típica dels grups britànics, sempre convençuts de trobar-se al centre de l'univers.

—*Ha influït en el nou disc la música que heu escoltat darrerament, com ara grups de hardcore i bandes alternatives americanes?*

—El disc no sona com els que hem escoltat els darrers mesos. Sí, hem sentit hardcore i altres coses, però no ens agrada limitar-nos. Ha estat, simplement, com eixamplar el nostre horitzó musical.

—*Però el disc sona molt americà.*

—Realment, no podem concretar-ho, perquè als Estats Units s'escolta molt de hip hop i punk. Després d'acabar *Parklife* vam passar per un període en què ens vam sentir cansats d'estar sempre al mateix lloc, envoltats de música britànica. La cultura del nostre país s'ha tornat molt fatalista, no és com el 1966, quan teníem els Beatles. Coincidim amb els americans en la nostra llengua, que ells utilitzen de manera molt musical. Abans no ens agradaven, però darrerament hem descobert el costat positiu i divertit de les seues cançons, especialment en les de gent com Pavement i Beck. En el cas de Beck no tant per la seua música com per la seua actitud. Fa els discs que vol, sense plantejaments preconcebuts.

—*Fins i tot heu fet una cançó titulada "Look inside America".*

—Sí, un gran fracàs a Amèrica, realment. Però, fins i tot així, el balanç és positiu. Vam tornar dels Estats Units i actuarem amb els Rentals

durant tres mesos. Ens vam adonar que tenen una manera de funcionar molt distinta. La seua actitud enfront de la música és millor.

—*S'han acabat, doncs, el brit pop i les eternes referències als Kinks a l'hora de parlar de Blur?*

—Aquest disc és més Iggy Pop que brit pop (*riu*). Sí, bé, no som un grup que escolta els Kinks constantment. De fet, a alguns membres al grup ni els agraden.

"No ens preocupa irritar l'oient afegint més i més guitarres a la barreja final. Potser ens atrauen els extrems. I d'altra banda, tots els discos han de ser sincers, no sols per nosaltres mateixos, sinó també des del punt de vista del públic."

—Potser el vostre disc és menys britànic.

—Hem voltat per tot el món durant molt de temps i hem tingut accés a molt de material diferent, que hem escoltat amb atenció. No ens interessa el pop estàndard.

—Es també més personal el vostre LP?

—Sí, potser sí. Aquest àlbum és més atmosfèric, encara que és difícil dir per què en aquest disc sí i en un altre no. No ens preocupa irritar l'oient afegint més i més guitarres a la barreja final. Potser ens atrauen els extrems. És una cosa perfectament acceptable. I d'altra banda, tots els discs han de ser sincers, no solament per nosaltres mateixos, que som els autors, sinó també des del punt de vista del públic.

—També és un disc més senzill, sense tants arranjaments.

—Les limitacions són bones. No hi ha molts sons, només hammond, guitarres, baix, un theremin... Ens fa sentir-nos millor, com si el repertori estiguera destinat a sales petites. Però no hem treballat pensant en aquesta direcció. No es tracta que la banda s'haja reunit i haja decidit emprendre una nova direcció. Simplement, és un disc valent perquè no està pensat en funció de la gent.

—No és un disc gravat com a reacció de l'èxit fàcil anterior?

—No saps mai què pot passar, depèn de les circumstàncies. És una cosa orgànica. Hi ha molta ira en aquest disc, encara que nosaltres no som realment gent furiosa. Depèn de l'estat anímic que tingues. Potser tractàvem de maniobrar, dins de les nostres possibilitats. Tothom ens adorava, així que necessitàvem fer alguna cosa antagònica al que s'esperava de nosaltres.

—Heu notat menys pressió pel fet de gravar a Islàndia?

—La gravació va ser molt relaxada, especialment en comparació amb els discs anteriors. Després de *Parklife*, cada vegada que entràvem a l'estudi anàvem acompanyats de grups de periodistes, els fotògrafs ens fotografiaven per tot Londres, havíem d'eixir dels restaurants perquè ens reconeixien... Aquesta volta ha estat diferent. Tots els qui eren a l'estudi, treballaven. Només estiguérem a Islàndia uns dies, però hi vam

ARXIU

trobar el que buscàvem. Els dies allí van ser increïblement feliços i pacífics.

—Penseu que perdreu fans joves amb aquest disc?

—Bé, haurien d'escoltar-lo. Hi ha uns quants senzills obvis, i no hem intentat deliberadament espantar a ningú. Les emocions es poden comunicar a qualsevol persona. Suposem que s'hi interessaran de totes maneres, almenys si ens han seguit durant algun temps.

—Per què es diu simplement *Blur*?

—En realitat, el disc no té títol. A la coberta, hi vam posar *Blur* perquè els de la companyia de discs no es posaren nerviosos.

—Quina opinió teniu sobre la victòria laborista en les eleccions al vostre país?

—Ens agrada molt, encara que no hem pogut celebrar-ho com toca perquè ara fem una *tournée*.

"En realitat, el disc no té títol. A la coberta, hi vam posar 'Blur' perquè els de la companyia de discs no es posaren nerviosos."

Eduard Guillot